

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Kvinder

Citation: Larsen, Karl: "Kvinder", i Larsen, Karl: *Kvinder*, Gyldendalske Boghandels Forlag, 1889, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_02-shoot-idm139822171064288/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Kvinder

WILLIBALD.

Jeg ræner, hvad jeg siger, Moder. Og jeg mener tillige, at jeg har gjort et Menneske, som var blevet mig forunderlig kær, ulykkelig for hele Livet. Og mig selv med.

OBERSTEN.

Talemaader! —

WILLIBALD.

Du har Uret, Fader.

FRUEN

(meget angstet).

Hvor Du er rolig, Willibald!

WILLIBALD.

Ja, jeg er meget rolig, og jeg vil bede Eder begge om at høre mig i Ro.

OBERSTEN.

Havde Du været en halv Snes Aar yngre, skulde jeg nok have forstaaet at sætte din Sinds-
ligevægt en Smule i Bevægelse, men det fore-
kommer mig dog, at Du overfor dine Forældre,
som begge er i det stærkeste Oprør over din
Handlemaade, kunde aflægge noget af din Flegma.

WILLIBALD.

Der er vel Situationer, hvor en Mand maa

blive rolig, uden at det egentlig kan kaldes Flegma.

OBERSTEN.

Du skulde have været lidt af denne Mand noget før.

WILLIBALD.

Der har Du Ret, Fader.

OBERSTEN

(med spydig Harm).

Du taler som en Dommer.

WILLIBALD

(med Varme).

Fader! Se en Gang bort fra, hvad jeg skylder min Fader, og glem, at Du er min Oberst. Og hør paa, hvad jeg nu maa fortælle Dig og Moder som en Tilstaaelse og en Forklaring. Og saa bevar blot for mig, begge to, mens I hører, den Sympati, som jeg maaske i mine yngre Aar fortjente, og som jeg for Resten med den største Smerte føler for Øjeblikket er lige saa levende og varm i Eder som nogensinde — trods alt.

FRUEN.

Ja, Willibald, det er sandt. Og netop derfor gør dit Fejltrin os saa skrækkelig ondt.

Men, ikke sandt, Du angrer det ogsaa, Willibald?